

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și șase

Symbolismul profetic al lui Nebucadnețar: dezvăluirea reperelor istorice ale Mișcării millerite și a vedeniei pecetluite de la râul Ulai

Jeff Pippenger

2023-12-31

Capitolul întâi din Daniel reprezintă istoria primului și a celui de-al doilea înger, de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844. Capitolul al patrulea din Daniel tratează, de asemenea, istoria primului și a celui de-al doilea înger, de la 723 î.Hr. până la 22 octombrie 1844. Desigur, acest lucru este imposibil de văzut fără metodologia „rând după rând” a ploii târzii.

Nebucadnețar, în capitolul patru, este un simbol profetic foarte complex. Este important să ne reamintim ce anume reprezintă el, pe măsură ce începem să luăm în considerare desigilarea viziunii de la râul Ulai în istoria lui William Miller. Al doilea vis al lui Nebucadnețar, asemănător cu al doilea vis al lui William Miller, reprezenta „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, firul profetic care țese laolaltă întreaga carte a lui Daniel. Când Daniel a interpretat visul lui Nebucadnețar din capitolul patru, l-a avertizat cu privire la o judecată care avea să vină și, procedând astfel, a prefigurat solia primului înger care a intrat în istorie la „timpul sfârșitului”, în 1798.

Când a sosit judecata cu privire la care Nebucadnețar fusese avertizat că urma să vină, această sosire a prefigurat 22 octombrie 1844, când a început judecata de cercetare. În capitolul patru, atât mesajul de avertizare oferit de Daniel, cât și sosirea judecății legată de acel mesaj de avertizare au fost reprezentate prin cuvântul „ceas”. „Ceasul” judecății lui Nebucadnețar a reprezentat „ceasul” judecății lui Dumnezeu din solia primului înger. Acest „ceas” a prefigurat, de asemenea, „ceasul” legii duminicale, când începe judecata executivă a lui Dumnezeu. Porțiunea din capitolul patru din Daniel care reprezintă sosirea soliei primului înger în 1798 și sosirea soliei îngerului al treilea la 22 octombrie 1844, simbolizată prin cuvântul „ceas”, este apoi reluată și extinsă. Tehnica repetiției și extinderii este o tehnică profetică ce apare în mod repetat în profetie, dar mai ales în cartea lui Daniel.

Odată ce Nebucadnețar a ajuns la „ora” judecății, au început „cele șapte vremi” care constituiau judecata sa, iar, ca împăratul de la mieznoapte, el a reprezentat atunci judecata adusă asupra regatului de la mieznoapte al lui Israel în 723 î.Hr. I s-a dat o inimă de fiară, iar o fiară este un regat în profetia biblică, și de la 723 î.Hr. până în 1798, el a reprezentat cele două forme de păgânism care sunt atât de des subiectul cărții lui Daniel.

Timp de o mie două sute șizeci de zile, care reprezintă o mie două sute șizeci de ani, el a reprezentat puterea pustiitoare păgână, iar apoi, timp de alte o mie două sute șizeci de zile, care simbolizează o mie două sute șizeci de ani, el a reprezentat puterea pustiitoare papală. Inima ambelor puteri pustiitoare era aceeași, căci papalismul nu este decât păgânismul îmbrăcat cu mărturisirea creștinismului.

La „sfârșitul zilelor”, simbol identificat în capitolul doisprezece din Daniel, care reprezintă „timpul sfârșitului” în 1798, împărăția i-a fost restaurată. Mărturia din Daniel, capitolul patru, și Spiritul Profetic identifică faptul că, atunci când împărăția i-a fost restaurată la „sfârșitul zilelor”, el era un om convertit. El devine atunci un simbol profetic pentru patru adevăruri semnificative. Devine legătura profetică dintre puterea balaurului, a păgânismului, pe care a reprezentat-o în prima jumătate a „celor șapte vremi” ale sale, și puterea fiarei, pe care a reprezentat-o în ultima jumătate a „celor șapte vremi” ale sale. Ca simbol al acelor două puteri, stând ca o împărăție restaurată în 1798, el reprezintă apoi a treia putere pustiitoare (proorocul mincinos), care avea să domnească timp de șaptezeci de ani simbolici, în vreme ce desfrânata Tirului era dată uitării. Ca împărat al Babilonului, Nebucadnețar reprezintă veriga profetică dintre cele trei puteri care aveau să devină Babilonul modern în zilele din urmă, ce avea apoi să ducă lumea la Armagedon.

El a reprezentat, de asemenea, nașterea Statelor Unite ca fiara pământului, care a început, în 1798, ca un miel, lucru simbolizat de experiența lui de convertire. El ar reprezenta, totodată, cele două coarne ale fiarei pământului, care, ca Republicanism și Protestantism, reprezentau tăria Statelor Unite, ceea ce i-a permis să devină cea mai favorizată națiune din lume. Totuși, la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici, acele două coarne aveau să fie apoi reprezentate ca Republicanism apostat și Protestantism apostat, ambele coarne fiind împărțite în două clase. Cornul Republicanismului avea să fie alcătuit din Partidul Democrat, care nesocotea pe față principiile sacre ale Constituției, și din Partidul Republican, care se declara apărătorul și campionul Constituției, dar, în realitate, tăgăduia principiile sacre ale Constituției, alegând tradiții și obiceiuri care să aibă întâietate asupra principiilor cuprinse în acel document sacru.

Cele două partide au fost tipificate de Saduchei și Farisei în vremea lui Hristos. Duhul Saducheorilor și al Fariseilor avea să se manifeste, de asemenea, în cornul protestantismului apostat, o clasă susținând închinarea duminicală, iar cealaltă închinarea de Sabat. Starea de convertire a lui Nebucadnețar la «sfârșitul zilelor», în 1798, reprezintă în chip potrivit Statele Unite și ambele coarne ale fiarei pământului. Toate cele trei simboluri — fiara pământului și cele două coarne ale ei — erau sortite să se schimbe dintr-un miel într-un balaur.

Nebucadnețar, la sfârșitul celor „șapte vremi” ale sale, a reprezentat veriga care identifica împărăția sa literală, Babilonul, ca simbol al Babilonului modern din zilele de pe urmă, care este alcătuit din balaur, fiara și profetul mincinos. El a reprezentat, de asemenea, cele trei entități profetice întruchipate de fiara din pământ, cu două coarne, care se preschimbă din miel în balaur pe parcursul celor șaptezeci de ani simbolici în care desfrânata Tirului este dată uitării. Este de profundă semnificație faptul că împărăția sa literală este chiar împărăția care preînchipuie împărăția ce domnește timp de șaptezeci de ani simbolici.

Simbolismul lui Nebucadnețar din capitolul patru trebuie suprapus peste capitolul întâi. Când se face această aplicare, ea reunește reperele istoriei milerite și confirmă mai multe adevăruri ale vedeniei de la râul Ulai, care au fost desigilate la acea vreme. Temelia mișcării milerite și stâlpul ei central au fost întrebarea și răspunsul din Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. Întrebarea era: „Până când va fi vedenia cu privire la jertfa necurmată și la fărâdeleaga pustiirii, spre a da atât sanctuarul, cât și oștirea, ca să fie călcate în picioare?”

Dintre sutele, dacă nu miile de cuvinte adăugate în Biblie, doar cuvântul adăugat „jertfă” este identificat de inspirație ca neaparținând textului. Când cuvântul este înlăturat în mod corespunzător, devine limpede că „necurmatul” și „fărădelegea” sunt două puteri pustiitoare distincte. Sora White afirmă în mod specific că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu se aplică textului, iar în același pasaj ea arată că milleriții au avut dreptate identificând „necurmatul” cu păgânismul. Termenii gramaticali din cadrul întrebării din versetul treisprezece au fost identificați cu grijă de Hristos prin scrierile sorei White, iar, când sunt guvernați de textele și de instrucțiunile inspirate adăugate, întrebarea este: „Până când va fi vedenia privitoare la cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalismului, care aveau să calce în picioare atât sanctuarul, cât și poporul lui Dumnezeu?”

Prin urmare, când Nebucadnețar este situat la „timpul sfârșitului”, în 1798, el reprezintă un om convertit și, prin urmare, îi reprezintă pe „înțelepții” care aveau să înțeleagă stâlpul central și temelia Adventismului. Convertirea lui îi identifică pe „înțelepții” care înțeleg „sporirea cunoștinței” care a fost dezpecetluită atunci, însă însăși simbolistica lui profetică ilustrează în mod direct istoria ce face obiectul întrebării: „până când va dura vedenia despre puterea pustiitoare a păgânismului și a papalismului, care va călca în picioare poporul lui Dumnezeu (oștirea) și sanctuarul lui Dumnezeu?” Ca simbol al unei „fecioare înțelepte” care înțelege „sporirea cunoștinței”, el îl reprezintă pe William Miller, căci Miller este simbolul celor care au fost „înțelepți” în istoria care a început la „timpul sfârșitului”, în 1798.

Nebucadnețar este un simbol al jalonului «timpului sfârșitului», iar, atunci când este suprapus peste capitolul întâi, el reprezintă, de asemenea, sosirea primului înger în acel timp; căci, în capitolul patru, «ceasul» în care Daniel îi transmite lui Nebucadnețar mesajul de avertizare marchează momentul sosirii primului înger, iar acesta a fost anul 1798. «Ceasul» în care a sosit judecata lui Nebucadnețar a reprezentat «ceasul» începutului judecății de cercetare a lui Dumnezeu, la 22 octombrie 1844. Jaloanele produse de simbolismul lui Nebucadnețar din capitolul patru sunt 723 î.Hr., 538, 1798 (timpul sfârșitului) și 22 octombrie 1844.

Reperetele istoriei millerite din capitolul întâi al lui Daniel încep cu Ioiachim, simbol al întăririi primei solii, care sosise la „timpul sfârșitului”, în 1798. Întărirea primei solii, reprezentată de Ioiachim, marchează 11 august 1840. Subjugarea lui Ioiachim inaugurează cei șaptezeci de ani ai domniei Babilonului, care se încheie cu decretul lui Cyrus. Capitolul întâi al lui Daniel identifică un proces de testare în trei etape, reprezentat printr-o probă alimentară, urmată de o probă vizuală, care culminează cu piatra de încercare. Acele trei probe reprezintă 11 august 1840, când îngerul puternic, care nu era nimeni altul decât Isus Hristos, s-a coborât din cer cu o cărticică pe care poporul lui Dumnezeu trebuia atunci s-o „mănânce”, așa cum Daniel și cei trei tineri au ales să mănânce verdețuri, mai degrabă decât hrana Babilonului.

A doua probă a aceluși proces a constituit manifestarea respingerii de către bisericile protestante a soliei lui Miller (solia primului înger); atunci s-a putut vedea o deosebire între mișcarea millerită și bisericile protestante, care își începeau pe atunci rolul profetic de protestantism apostat. Deosebirea dintre aceste două clase a fost la fel de evidentă precum faptul că trupul lui Daniel și al celor trei vrednici apărea mai frumos și mai gras, deoarece se hrăneau cu hrana cerească în locul dietei

babiloniene. Această deosebire a fost marcată la sfârșitul anului biblic 1843 (19 aprilie 1844), când a sosit timpul de zăbovire din pilda celor zece fecioare.

Al treilea test, care a fost testul cu turnesol, a reprezentat data de 22 octombrie 1844, când, după trei ani, a sosit „ceasul” în care chiar Nebucadnețar a judecat și a declarat că Daniel și cei trei vrednici erau „de zece ori” mai buni decât înțelepții Babilonului. Suprapunerea capitolului patru din Daniel peste capitolul unu produce reperele istoriei mișcării millerite, începând cu „timpul sfârșitului” în 1798; întărirea soliei primului înger la 11 august 1840; prima dezamăgire la 19 aprilie 1844; și marea dezamăgire la 22 octombrie 1844.

Dincolo de identificarea reperelor specifice ale istoriei milerite, cele două capitole, atunci când sunt aduse împreună, „linie peste linie”, ilustrează solia primului înger, identifică cele două puteri pustiitoare care fac obiectul doctrinei fundamentale a celor două mii trei sute de zile și, de asemenea, procesul de testare în trei etape din Daniel doisprezece, care are loc întotdeauna atunci când cartea lui Daniel este desigilată.

Ei mai identifică faptul că Nebucadnețar, ca simbol al celor înțelepți în 1798, în legătură cu al doilea său vis din capitolul al patrulea, îl reprezintă pe William Miller, a cărui mișcare avea să devină adevăratul corn protestant. Lucrarea lui William Miller, care reprezintă adevărurile fundamentale ale adventismului, este înfățișată pe cele două tăblițe ale lui Habacuc, iar Dumnezeu a călăuzit întocmirea amânduror acelor tăblițe sacre.

Au existat câteva adevăruri profetice pe care Miller nu le-a înțeles corect, deoarece perspectiva sa asupra istoriei profetice nu i-a permis să recunoască faptul că există trei puteri pustiitoare; nu doar păgânismul (balaurul) și papalismul (fiara), ci și protestantismul apostat (prorocul mincinos). În providența lui Dumnezeu, acele înțelegeri profetice ale lui Miller, care erau limitate de poziția sa în istorie, nu au fost reprezentate pe cele două tăblițe sfinte ale lui Habacuc.

Al doilea vis al lui Nebucadnețar din capitolul al patrulea al cărții lui Daniel reprezintă al doilea vis al lui William Miller. Ambele vise abordează „cele șapte vremi”, iar visul lui Miller identifică respingerea lucrării sale, care a început în 1863 și s-a intensificat până la Strigarea de la miezul nopții. Ambele vise se încheie cu o împărăție restaurată după o perioadă de împrăștiere. Din acest motiv, vom examina al doilea vis al lui Miller, înainte de a aborda în mod direct vedenia de la râul Ulai, care a fost despecetluită în 1798.

Am visat că Dumnezeu, printr-o mână nevăzută, mi-a trimis o casetă lucrată cu meșteșug, de aproximativ zece inci lungă și pătrată, cu latura de șase inci, din abanos, incrustată în chip iscusit cu perle. La casetă era atașată o cheie. Am luat îndată cheia și am deschis caseta; și, spre uimirea și surprinderea mea, am găsit-o plină cu giuvaeruri de tot felul și de toate mărimile, diamante, pietre prețioase, precum și monede de aur și de argint de orice dimensiune și valoare, rânduite cu frumusețe, fiecare la locul ei, în casetă; iar astfel rânduite, ele reflectau o lumină și o slavă pe care numai soarele le putea egala.

Am socotit că nu era îndatorirea mea să mă bucur singur de această priveliște minunată, deși inima mea s-a bucurat peste măsură de strălucirea, frumusețea și valoarea conținutului său. Prin urmare, am așezat-o pe o masă din mijlocul camerei mele și am făcut cunoscut că toți cei

care doreau puteau veni să vadă cea mai glorioasă și mai strălucitoare priveliște văzută vreodată de către om în această viață.

Oamenii au început să intre, la început puțini la număr, dar, sporind mereu, au ajuns o mulțime. Când priveau întâia oară în cutie, se minunau și strigau de bucurie. Dar, pe măsură ce numărul privitorilor sporea, fiecare începea să răscolească giuvaerurile, scoțându-le din cutie și împrăștiindu-le pe masă. Am început să mă gândesc că proprietarul îmi va cere din nou, din mâna mea, cutia și giuvaerurile; iar dacă aș îngădui să fie împrăștiate, nu le-aș mai putea așeza niciodată la locurile lor în cutie, ca mai înainte; și am simțit că nu voi putea nicicând să fac față răspunderii, căci ar fi imensă. Atunci am început să-i rog stăruitor pe oameni să nu le atingă, nici să nu le scoată din cutie; dar cu cât stăruiam mai mult, cu atât le împrăștiau mai mult; și acum păreau să le împrăștie peste tot în încăpere, pe podea și pe fiecare piesă de mobilier din încăpere.

Am văzut atunci că, printre nestematele și monedele autentice, ei împrăștiaseră o mulțime nenumărată de nestemate neautentice și monede contrafăcute. Am fost puternic mâniat de purtarea lor josnică și de nerecunoștința lor și i-am muștrat și le-am adus reproșuri pentru aceasta; dar cu cât muștram mai mult, cu atât împrăștiau mai mult nestematele false și monedele false printre cele autentice.

Atunci m-am tulburat în sufletul meu trupesc și am început să folosesc forța fizică pentru a-i împinge afară din încăpere; dar, pe când îl împingeam pe unul afară, mai intrau trei și aduceau murdărie, așchii, nisip și tot felul de gunoaie, până când le acopereau pe fiecare dintre nestematele adevărate, diamantele și monedele, încât toate erau scoase din vedere. Mi-au rupt în bucăți lădița mea și au împrăștiat-o printre gunoaie. Am crezut că nimeni nu lua în seamă întristarea mea sau mânia mea. Am ajuns pe deplin descurajat și abătut și m-am așezat și am plâns.

Pe când astfel plângeam și jeleam pentru marea mea pierdere și răspundere, mi-am adus aminte de Dumnezeu și m-am rugat stăruitor ca El să-mi trimită ajutor. De îndată s-a deschis ușa și un bărbat a intrat în încăpere, iar atunci toți oamenii au ieșit din ea; iar el, având în mână o mătură, a deschis ferestrele și a început să măture murdăria și gunoiul din încăpere.

Am strigat către el să se oprească, căci se aflau câteva nestemate de mare preț împrăștiate printre gunoaie.

El mi-a spus: 'Nu te teme', căci 'le va purta de grijă'.

Atunci, pe când el mătura mizeria și gunoiul, bijuteriile false și monedele contrafăcute, toate s-au ridicat și au ieșit pe fereastră ca un nor, iar vântul le-a purtat departe. În vârtoarea aceea mi-am închis pentru o clipă ochii; când i-am deschis, tot gunoiul dispăruse. Pietrele prețioase, diamantele, monedele de aur și de argint zăceau risipite din belșug peste tot în încăpere.

Apoi a așezat pe masă o casetă, mult mai mare și mai frumoasă decât cea de dinainte, și a adunat cu pumnul bijuteriile, diamantele, monedele și le-a aruncat în casetă, până n-a mai rămas niciuna, deși unele dintre diamante nu erau mai mari decât vârful unui ac.

Apoi m-a chemat: „Vino și vezi.”

„Am privit în casetă, dar ochii mi-au fost orbiți de priveliște. Ele străluceau cu de zece ori mai multă slavă decât înainte. Am crezut că fuseseră șlefuite în nisip de picioarele acelor nelegiuiți care le împrăștiaseră și le călcaseră în pulbere. Erau așezate într-o frumoasă rânduială în casetă, fiecare la locul său, fără nicio osteneală vizibilă din partea omului care le aruncase înăuntru. Am strigat de mare bucurie, iar acel strigăt m-a trezit.” Scrieri timpurii, 81-83.

Vom aborda visul lui Miller în articolul următor.

Ceea ce urmează este o introducere la al doilea vis al lui William Miller, redactată de James White, când a publicat visul lui Miller în Advent Herald.

Următorul vis a fost publicat în Advent Herald, cu mai bine de doi ani în urmă. Am văzut atunci că el trasa clar contururile experienței noastre trecute legate de Al Doilea Advent și că Dumnezeu a dat acest vis spre folosul turmei împrăștiată.

Între semnele apropiării iminente a zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului, Dumnezeu a rânduit visele. Vezi Ioel 2:28-31; Faptele Apostolilor 2:17-20. Visele pot veni în trei moduri; întâi, „prin mulțimea treburilor”. Vezi Eclesiastul 5:3. Al doilea, cei care se află sub duhul necurat și înșelăciunea Satanei pot avea vise prin influența lui. Vezi Deuteronomul 8:1-5; Ieremia 23:25-28; 27:9; 29:8; Zaharia 10:2; Iuda 8. Iar al treilea, Dumnezeu i-a învățat întotdeauna, și încă își învață, poporul mai mult sau mai puțin prin vise, care vin prin mijlocirea îngerilor și a Duhului Sfânt. Cei care stau în lumina limpede a adevărului vor ști când Dumnezeu le dă un vis; iar aceștia nu vor fi înșelați și duși în rătăcire de vise mincinoase.

„Și a zis: Ascultați acum cuvintele Mele; dacă se va afla un proroc în mijlocul vostru, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui într-o vedenie și îi voi vorbi într-un vis.” Numeri 12:6. A zis Iacov: „Îngerul Domnului mi-a vorbit într-un vis.” Geneza 31:2. „Și Dumnezeu a venit la Laban Sirianul într-un vis, noaptea.” Geneza 31:24. Citiți visele lui Iosif, [Geneza 37:5-9], și apoi istorisirea interesantă a împlinirii lor în Egipt. La Ghibeon, Domnul i S-a arătat lui Solomon noaptea, într-un vis. 1 Împărați 3:5. Chipul cel mare din capitolul al doilea din Daniel a fost arătat într-un vis, de asemenea și cele patru fiare etc. din capitolul al șaptelea. Când Irod a căutat să-L nimicească pe Pruncul Mântuitor, Iosif a fost înștiințat într-un vis să fugă în Egipt. Matei 2:13.

„Și va fi în ZILELE DE PE URMĂ, zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, și tinerii voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri.” Faptele Apostolilor 2:17.

Darul prorociei, prin vise și vedenii, este aici rodul Duhului Sfânt, iar în zilele de pe urmă urmează să se manifeste îndeajuns pentru a constitui un semn. Este unul dintre darurile Bisericii Evangheliei.

„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții PROROCI; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători; pentru desăvârșirea sfinților, pentru lucrarea slujirii, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Efeseni 4:11-12.

„Și Dumnezeu a așezat în Biserică pe unii: întâi apostoli, apoi PROROCI,” etc. 1 Corinteni 12:28. „Nu disprețuiți PROROCIILE.” 1 Tesaloniceni 5:20. Vezi și Faptele Apostolilor 13:1;

21:9; Romani 7:6; 1 Corinteni 14:1, 24, 39. Prorocii sau prorociile sunt spre zidirea Bisericii lui Hristos; și nu există nicio dovadă care să poată fi adusă din Cuvântul lui Dumnezeu că acestea trebuiau să înceteze înainte ca evangheliștii, păstorii și învățătorii să înceteze. Dar, spune obiectantul, „Au fost atâtea vedenii și vise mincinoase, încât nu pot avea încredere în nimic de felul acesta.” Este adevărat că Satana are contrafacerea sa. El a avut întotdeauna proroci mincinoși, și, cu siguranță, ne putem aștepta la ei acum, în acest ceas de pe urmă al înșelăciunii și al triumfului său. Cei care resping astfel de revelații speciale din pricină că există contrafacerea pot, cu aceeași îndreptățire, să meargă puțin mai departe și să tăgăduiască faptul că Dumnezeu S-a revelat vreodată omului într-un vis sau într-o vedenie, căci contrafacerea a existat întotdeauna.

Visele și vedeniile sunt mijlocul prin care Dumnezeu S-a revelat omului. Prin acest mijloc El a vorbit profeților; El a așezat darul profeției între darurile Bisericii Evanghelice și a socotit visele și vedeniile printre celelalte semne ale 'ZILELOR DE PE URMĂ.' Amin.

„Scopul meu, în observațiile de mai sus, a fost acela de a înlătura obiecțiile într-o manieră scripturală și de a pregăti mintea cititorului pentru cele ce urmează.” James White.